

ZARZĄDZENIE

Dnia 16 lipca 2025 r.

SSN Małgorzata Wąsek-Wiaderek

po zapoznaniu się z pismami **T.G.**,
sygnalizującym potrzebę wznowienia z urzędu postępowania wykonawczego zakończonego prawomocnym postanowieniem Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 11 października 2024 r., II AKzw 1651/24, utrzymującym w mocy postanowienie Sądu Okręgowego w Bydgoszczy z dnia 4 lipca 2024 r. r., V Kow 3905/23/pr, o odmowie udzielenia skazanemu przerwy w wykonaniu kary pozbawienia wolności,

- 1. stwierdzam brak podstaw do wszczęcia przez Sąd Najwyższy postępowania o wznowienie z urzędu wskazanego wyżej postępowania (art. 542 § 3 k.p.k.);**
- 2. zarządzam poinformowanie skazanego o treści zarządzenia oraz pouczenie, że na zarządzenie z punktu 1 nie przysługuje żaden środek zaskarżenia;**
- 3. zarządzam zakreślenie sprawy w repertorium KO jako załatwionej w inny sposób.**

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 4 lipca 2024 r. r., V Kow 3905/23/pr, Sąd Okręgowy w Bydgoszczy odmówił udzielenia skazanemu T.G. przerwy w wykonaniu kary pozbawienia wolności. Po przeprowadzeniu postępowania zażaleniowego, Sąd Apelacyjny w Gdańsku postanowieniem z dnia 11 października 2024 r., II AKzw 1651/24, utrzymał zaskarżone postanowienie w mocy.

Pismem z dnia 30 października 2024 r. skazany zwrócił się do Sądu Najwyższego za pośrednictwem Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z pismem zatytułowanym „wniosek o wznowienie postępowania”, które zostało następnie przekazane do Sądu Najwyższego i potraktowane jako sygnalizacja skazanego potrzeby wznowienia ww. postępowania z urzędu. W uzasadnieniu swojego pisma skazany wskazał na zaistnienie bezwzględnych przyczyn odwoławczych i odwołał się do orzekania w sprawie, w Sądzie I instancji, przez sędziego powołanego na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2018 r. poz. 3; dalej: ustawa nowelizująca KRS) oraz na niewyłączenie od udziału w przeprowadzeniu czynności wywiadu środowiskowego kuratora, który zeznawał jako świadek w innej sprawie, w której skazany był stroną.

Pismem z dnia 31 października 2024 r. skazany wniósł o wyznaczenie obrońcy z urzędu do postępowania wznowieniowego.

W toku postępowania do akt sprawy zostały włączone kolejne pisma skazanego: z dnia 27 lutego 2025 r. (k. 19); z dnia 25 lutego 2025 r. (k. 20); z dnia 16 marca 2025 r. (k. 29); z dnia 12 marca 2025 r. (przekazane z Sądu Okręgowego w Bydgoszczy – k. 32); z dnia 15 kwietnia 2025 r. (przekazane z Sądu Okręgowego w Bydgoszczy – k. 36), w których powielał i rozszerzał argumentację w ww. przedmiocie.

Należało zważyć, co następuje.

Po zapoznaniu się z argumentacją skazanego i aktami sprawy należało stwierdzić brak podstaw do wszczęcia przez Sąd Najwyższy postępowania o wznowienie z urzędu postępowania wskazanego w piśmie skazanego (art. 542 § 3 k.p.k.).

W pierwszej kolejności należy zaznaczyć, że zgodnie z art. 540 § 1 k.p.k. możliwe jest wznowienie postępowania sądowego zakończonego prawomocnym orzeczeniem z powodu wskazanych tam przesłanek. Z urzędu wznowienie takiego postępowania sądowego możliwe jest także w razie ujawnienia się bezwzględnej przyczyny odwoławczej (art. 542 § 3 k.p.k.) i do jednej z nich właśnie odnosi się

sygnalizacja skazanego. Jednakże w orzecznictwie Sądu Najwyższego wykształcił się trafny, konsekwentnie prezentowany pogląd, zgodnie z którym postępowanie w sprawach zakończonych postanowieniem o udzieleniu przerwy w wykonaniu kary pozbawienia wolności albo odmowie jej udzielenia nie podlega wznowieniu (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21 maja 2020 r., III KO 11/20; zob. także postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 kwietnia 2016 r., II KO 7/16).

Niezależnie od tego i jedynie na marginesie trzeba stwierdzić, że w postępowaniu prowadzonym wobec skazanego nie zaistniała bezwzględna przyczyna odwoławcza.

W kontekście pierwszej ze wskazywanych przez skazanego okoliczności, zasadnicze znaczenie w tej sprawie ma uchwała połączonych Izb Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2020 r., BSA I-4110-1/2020 (OSNK 2020, z. 2, poz. 7). Zgodnie z tezą tej uchwały: „Nienależyta obsada sądu w rozumieniu art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. [...] zachodzi także wtedy, gdy w składzie sądu bierze udział osoba powołana na urząd sędziego w sądzie powszechnym albo wojskowym na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej w trybie określonym przepisami ustawy z 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw, jeżeli wadliwość procesu powoływania prowadzi, w konkretnych okolicznościach, do naruszenia standardu niezawisłości i bezstronności w rozumieniu art. 45 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, art. 47 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej oraz art. 6 ust. 1 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności”. Oznacza to konieczność wykazania istnienia „okoliczności” wskazujących na szczególnie bliski związek konkretnego sędziego z organami władzy wykonawczej, prowadzący do wniosku, że sąd z udziałem takiego sędziego nie spełnia wymaganych standardów bezstronności i niezależności (w ten sposób także m.in. uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 2 czerwca 2022 r., I KZP 2/22, OSNK 2022, z. 6, poz. 22; a w kontekście standardu międzynarodowego wyroki ETPCz: z dnia 22 lipca 2021 r., *Reczkowicz przeciwko Polsce*, skarga 43447/19; z dnia 8 listopada 2021 r., *Dolińska-Ficek i Ozimek przeciwko Polsce*, skargi nr 49868/19 i 57511/19; z dnia 3 lutego 2022 r., *Advance Pharma sp. z o.o. przeciwko Polsce*, skarga nr 1469/20; wyrok pilotażowy z dnia 23 listopada 2023 r., *Wałęsa przeciwko Polsce*, skarga nr 50849/21).

W tej sprawie autor sygnalizacji odwołał się wyłącznie do faktu powołania sędziego tworzącego skład Sądu I instancji na wniosek KRS ukształtowanej w trybie przepisów ustawy nowelizującej. Nie wykazał więc istnienia żadnych dodatkowych okoliczności, które mogłyby rzutować na stwierdzenie w tej sprawie uchybienia z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. w związku z orzekaniem przez Sąd z udziałem SSO X.Y. Co więcej, działając z urzędu nie odnotowano informacji, które wskazywałyby na zasadność sygnalizacji, nie dotarto do żadnych dostępnych w domenach publicznych informacji sugerujących ściśle powiązania SSO X.Y. z ówczesną władzą wykonawczą. Sędzia nie podpisywała list poparcia dla kandydatów do wadliwie ukształtowanej KRS, nie pełniła funkcji prezesa czy wiceprezesa sądu, jak również funkcji związanych z postępowaniami dyscyplinarnymi sędziów.

Bezwzględnej przyczyny odwoławczej nie stanowi także sporządzenie wywiadu środowiskowego przez kurator I.P. (k. 532). Niezależnie od argumentacji skazanego, uchybienie z art. 439 § 1 pkt 1 k.p.k. w zw. z art. 40 § 1 pkt 4 k.p.k. może powstać wyłącznie wówczas, gdy sędzia orzekający w sprawie był świadkiem czynu, o który sprawa się toczy, albo w tej samej sprawie był przesłuchany w charakterze świadka. Nie dochodzi do takiego uchybienia, gdy w postępowaniu wykonawczym wywiad środowiskowy zostaje sporządzony przez kuratora, który był przesłuchiwany jako świadek w innej sprawie, w której skazany był stroną. Nie jest bowiem spełniony ani wymóg tego, aby przesłankę bycia świadkiem realizował sędzia, ani fakt przesłuchania w charakterze świadka w tej samej sprawie.

W tych okolicznościach stwierdzić należało, że brak jest podstaw do wszczęcia przez Sąd Najwyższy postępowania o wznowienie z urzędu, w trybie art. 542 § 3 k.p.k., wskazanego na wstępie postępowania.

Ze względu na zapadłe rozstrzygnięcie bezprzedmiotowym było rozpoznawanie wniosku skazanego o wyznaczenie obrońcy z urzędu.

Z uwagi na powyższe okoliczności, należało zarządzić jak na wstępie.

[WB]

[a.ł]

